

אנגרט פוכסהובר.

לילה הולכת לגן. התיק
שלה מנופח מאוד, כי שם
בפנים יש לה עוגה. העוגה
שלה, ושלה בלבד.

לילה רוצה לראות האם העוגה עדיין
שם. היא פותחת את התיק. הנה היא.
עגולה, עם צימוקים בפנים וציפוי סוכר.
עוגה של לילה. רק שלה!

עובר דוב. "הה, זו עוגה
יפה מאוד. ואני רעב כמו
דוב."

"זו עוגה שלי. רק שלי" אומרת לילה
לדוב.

"היית פעם רעבה כמו דוב?" שואל
הדוב.

"עכשיו עוד לא" ענה לילה "אבל אחר
כך בגן, בהפסקת צהריים. אז בוודאי."
"אבל אני רעב כבר עכשיו" אומר הדוב
"רעב מאוד."

"טוב" אומרת לילה ושוברת את העוגה.
חצי היא נותנת לדוב ואת החצי השני
עוטפת שוב ושמה בתיק, לזמן הפסקת
צהריים בגן."

הדוב נוגס בעוגה, אך
בדיוק אז עובר שם
עכבר. "הה, איזה מטעם
טוב!" אומר "אולי תיתן
לי חתיכה?"

הדוב מביט עליו בחשדנות "תמצא לך
משהו בעצמך. בדיוק לפני רגע קיבלתי
את העוגה במתנה. היא שלי. רק שלי!"
"וי, הילדים רעבים מאוד. אנו עוברים
דירה ואף אחד לא עוזר לנו. אנא, באופן
יוצא מהכלל!"

"טוב" נוהם הדוב ושובר את העוגה
לשניים. חצי הוא נותן לעכבר, החצי
השני משאיר לעצמו.
"תודה. באמת תודה!" והעכבר מסתלק.

אחרי גדר של גינה עומד
גמד גינות עם מריצה שלו
ומשעמם לו.

"אילה היה לי דבר מה

טוב כמו זה שלך" הוא אומר לעכבר
"אבל אף אחד לא נותן לי כלום.

"אם בטן גדולה כזו הרי אינך רעב"
אומר העכבר.

"מה אתה יודע" אומר הגמד ומושך את
הבטן פנימה "אני כבר מתעלף מרעב.

והעוגה שלך נראית יפה מאוד."

"כן" אומר העכבר "עם צימוקים וציפוי
סוכר. והיא שלי. רק שלי."

הגמד נאנח עמוק. העכבר מרחם עליו
ושובר את העוגה לשניים. חצי הוא מניח
על המריצה, ובורח משם.

בדיוק עובר שם אווז.
"מהההה? גמד עם עוגה?
עומד סתם בגינה ולא
עושה כלום ועוד יש לו

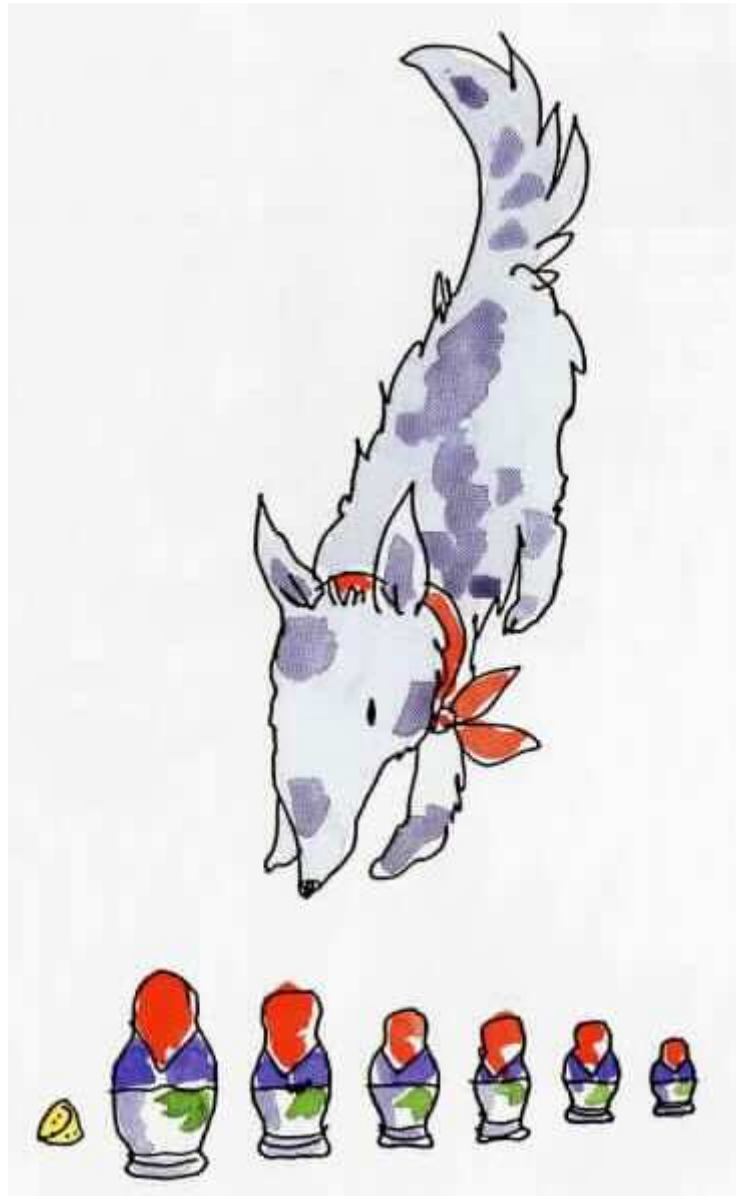
מטעם כזה!"
"כן" עונה הגמד בהנאה "וזה שלי. רק
שלי."
"ואולי תיתן לי חתיכונת. רק חתיכה
קטנה לאווז רעב?"
"טוב" אומר הגמד ושובר את העוגה.
הוא עוטף חצי בעלה גדול, קושר אותו
בגבעול דשא ונותן לאווז תוך קידה
עמוקה.

עומדת לה בבושקה בדרך.
עגולה, צבעונית ורעבה.
"אולי זה דבר מה אכיל,
שאתה מחזיק במקור?"

ואולי תיתן לי קצת מזה?" אומרת.
האווז מהרהר: "בעצם חתיכת עוגה זו
שייכת לי. רק לי. אך מצד שני כפי שאת
נראית, בוודאי לא תאכלי ממנה הרבה "
"בוודאי שלא" אומרת בבושקה ונפתחת
באמצע ובפנים יושבת עוד בבושקה
אחת שאומרת "גם אני לא" ובתוכה עוד
אחת שאומרת "גם אני לא" וכך גם
רביעית, וחמישית ואפילו השישית,
קטנטנה לגמרי.
"וי לי" אומר האווז ומחלק את העוגה
לשניים, שומר לעצמו חצי ובורח.

עובר כלב. "אני מריח
משהו טוב" אומר. "אנא
תנו לנו מסך תרומה."
"לא!" צועקות הבבושקות
"אנחנו שש והעוגה שייכת לנו. רק לנו!"
אבל מה שמספיק לשש יספיק גם
לשבע" אומר הכלב, והבבושקות
מאמינות לו והוא מקבל את חלקו.

לצד הדרך יושב אדם
ומנגן. איש לא מקשיב לו,
איש לא נותן לו פרוטה.
הבטן שלו נוהמת מרעב,

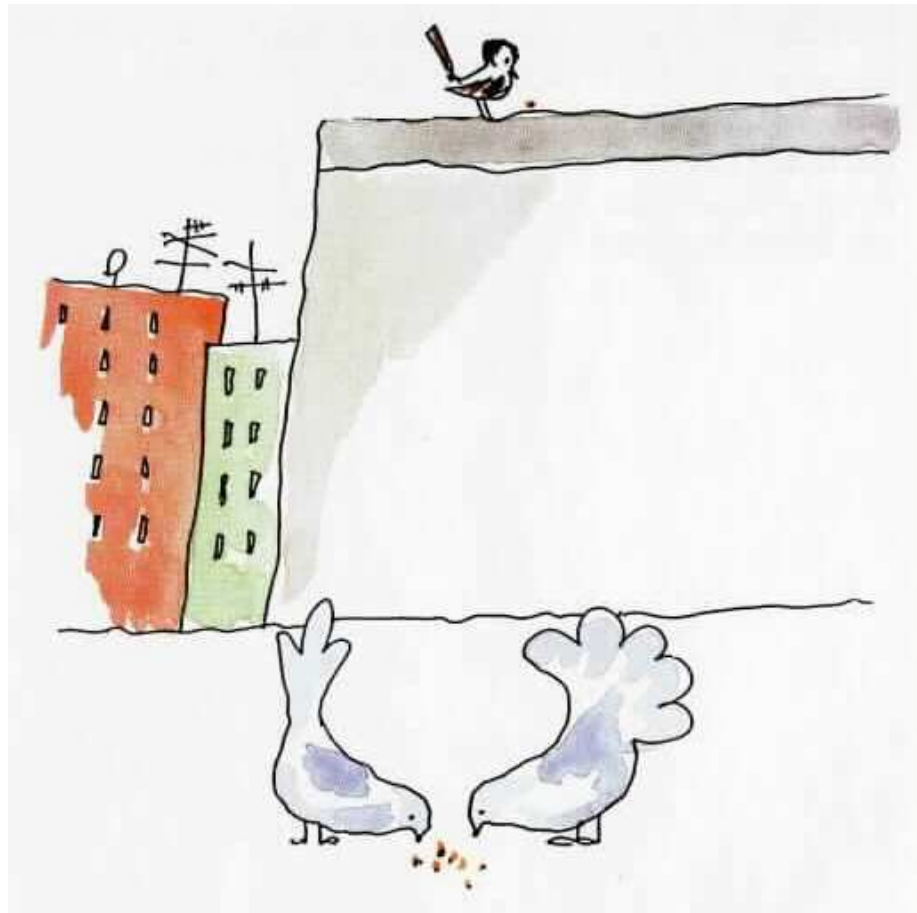

אך איך יוכל אם אין לו כסף?
"ראה מה שהבאתי!" אומר הכלב "היום
אוכלים עוגה עם צימוקים וציפוי סוכר!
"הה, זה נהדר" שמח האיש "בלעדיך
הייתי כבר מת מרעב."

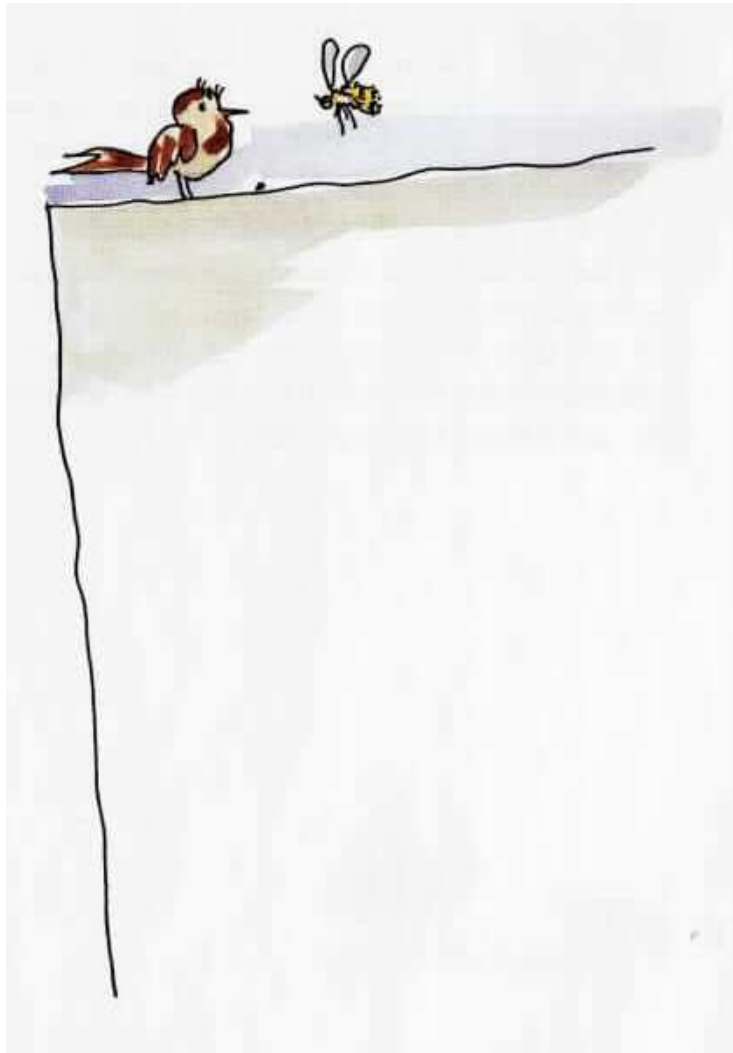
מתקרבות אליהם שתי
יונים. "ררר" הן הומות
"רררעב, רררעב."
האיש מנסה לגרש אותן
"לכו מכאן. זו עוגה שלי. רק שלי." גם
הכלב נובח. היונים מבוהלות מתרחקות
במעוף, אך האיש זורק להן כמה פירורי
עוגה.

היונים מאושרות
מתחילות לנקר בפיזורי
העוגה. אך לא רחוק
ישב זרזיר קטן והוא
מתקרב אליהן. "ררר..
ררר " אומרות היונים והזרזיר תופש
פיזור קטן ועף איתו לראש חומה.

בא דבור שמן. "אולי יספיק
לשניים? או אולי תיתן לי
רק לטעום מהסוכר?"
הזרזיר מהרהר "בעצם

קיבלתי את זה במתנה בשבילי. רק
בשבילי. זה מספיק בקושי לנקירה אחת.
אבל חתיכה קטנטונת כבר השתחררה.
קח."

הדבור לוקח חתיכונת קטנה אך היא
כבדה לו מאוד והוא מוכרח מדי פעם
לנוח מהמעוף.

באה נמלה. "אני רואה
שקשה לך. אני מוכנה
להקל עליך ולקחת חלק.
זה נראה כל כך טעים"
"זה גם טעים" עונה

הדבור "ושייך לי. רק לי."
אך אחר כך הוא נותן פירור סוכר קטן
לנמלה, רק שבשבילה הפירור גדול מדי
והיא מושכת ודוחפת בעמל רב עד
שהיא מצליחה להגיע לקן הנמלים.

לילה מגיעה לגן. היא
לא ממהרת. בדרך
היא מלטפת כלבלב,
ומתבוננת בזר פרחים
שעל החלון. היא
עוצרת ורואה את

הנמלים שמתרוצצות מסביב הקן שלהן.
"כל כך הרבה" משתוממת לילה "מעניין
מה הן אוכלות בהפסקת צהריים. לי יש
הרי עוגה.
שלי. רק שלי!"

